

Pa reče prvi škranček: „Ej, kakšne pesmi? Poglej, te širne njive, to polje, te trate! Ali ni to naš širni dom. In poglej tam ratarja, kako orje, kako seje seme svojih nad. O tem pojem jaz, o njivah, tratah, in delam kratek čas kmetiču s svojimi pesmicami!“

„E, kaj to,“ ga zavrne drugi. „Jaz pa pojem o pomladanskem nebu. Ali ni ono streha našega domovja? Jaz pa pojem o vseobsevajočem solncu; ali ni ono naš car, naš vladar?“

„He bratca,“ reče tretji. „Jaz pa ne pojem ne o polju in ne o solncu. Kdo je ustvaril ta širna polja, te trate, te griče? Kdo je postavil to streho našemu domovju, jasno nebo? Kdo kaže pot solncu, našemu carju? Tistemu, bratca, pojem jaz; mu tudi vidva!“

In pridružila sta se dva škrančka tretjemu in peli so vsi trije slavo Stvarniku vsak dan od jutra do večera v solnčnih višavah . . .

Bogumil Gorenjko.



Ko bi mogel . . .

Skozi klasje šla je pesem,
ki jo je škranček pel,
pesem sladka, kot hi veter
skozi zlate strune vel.

Tudi jaz zapel bi pesem,
pesem sladko – a ves svet
za občutke mi ne najde
ne izraza, ne besed.

In tako potujem nemo:
koprnjenje sanj v očeh;
daljni cilji – svetli cilji
in bodočnosti nasmeh . . .

J. Timoška.



Oj sijaj!

Oj sijaj, oj sijaj, solnce,
na to zeleno polje,
da bodo zapeli škrančki
vesele in radostne volje!

Oj sijaj, oj sijaj, solnce,
na te zelene trate,
da bodo pripluli metuljčki
spet k rožicam v radostne svate!

Oj sijaj, oj sijaj, solnce,
posijaj v življenje mi moje,
da spet razjasni se mi lice,
da srce veselo zapoje!

Bogumil Gorenjko.

